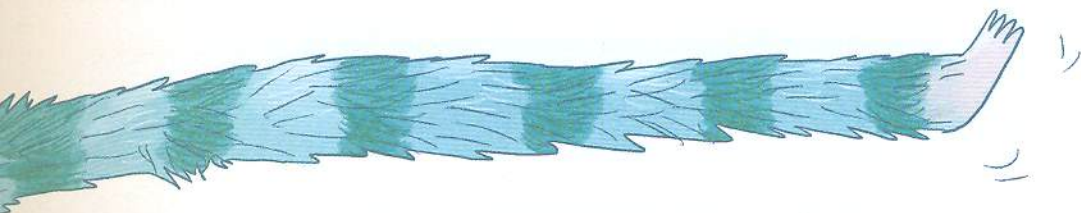

Острів для рудочубих бабаків

В одному, товариство, мушу зізнатися: нас завжди чекає поросяче щастя, коли ми прокидаємось із зимової сплячки. Ні-ні, із живим поросям, яке рохкає, це не має нічого спільного. Маю на увазі, що нам щастить до поросячого вереску. Чому? Бо коли ми прокидаємось із зимової сплячки, у нас тут-таки починається наступна пригода. Яка буде цього разу? Зачекайте хвилю — і дізнаєтесь! Усьому свій час!

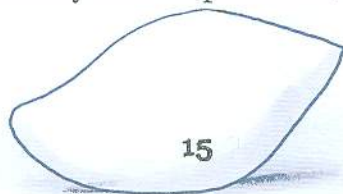
— Цієї зими я погано спав, — заявив я Поллі й Кімоду, потягуючись.

— Я теж! — пропищала Поллі. — Навіть не погано, а дуже кепсько!

Кімод потягнувся, випростовуючи довгі руки й ноги:

— Саме так. Надворі весь час був небабачий галас!

Таки-так, панове! Цілісіньку зиму дикі й прибецнуті рудочубі бабаки на чолі з Міні-бабаком танцювали, співали, горланили і святкували! Просто над нашими головами!

Минулого року рудочубі бабаки витягнули нас із черева прадавнього чудовиська — найбільшого з чудовиськ у морі Монстрів — Бронко! Ух і небезпечно тоді було!

Не по-бабацьки пожмакані, виповзли ми зі своєї нірки на Бабачий пагорб. І що ми там побачили? Не повірите! Вся родина рудочубих бабаків зручненько собі облаштувалася. І то де? Та поруч із нами! Ну звісно! Рівно посеред Бузкової річки вони насипали острів, який доходив аж до іншого берега. Тобто навіть не острів, а цілий півострів! Перешийком він сягав самого Гіку. А Гик — це живий міст, у якого буває гикавка. Повірте, друзі, переходити його дуже непросто! А рудочубі бабаки вирішили тут лишитися! Біля нас! Назавжди! Юху?

Ну, як вам сказати. З одного боку, ми раділи — нетямилися від щастя. А з іншого — думали собі: що тоді буде з нашою сплячкою, якщо зграя рудочубих бабаків щозими тупотітиме і вправлятиме вихиляси? О ні! Мозоль-бозоль! Доведеться їм пояснити, як поводитись під час зимової сплячки.

— А може, — запропонував Кімод, — може, наступної зими ми просто будемо розважатися разом з ними?

— Що? — вигукнув я.

Ідея була така класна, аж дивно, що вона не спала нам на гадку ще минулого року.

— Так! — пропищала Поллі. — Наступного року будемо святкувати всі разом! Усім гуртом влаштуємо зимовий фестиваль! Буде класно-потрясно!

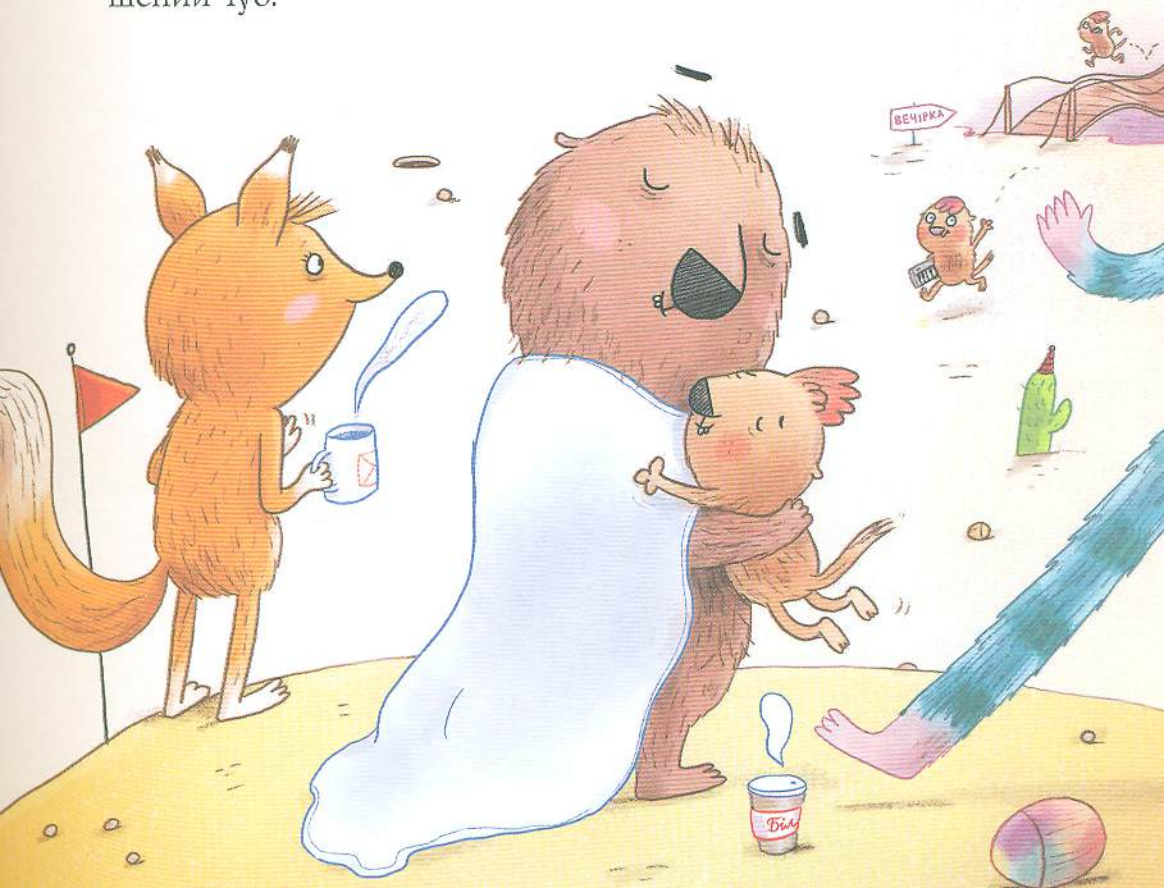
Ми радісно презирнулися! Гик! Гигик! Уррааа!

У цю мить вони нас побачили, усі ці бабаки зі своїми рудими чубчиками. Через улюблений міст Гик вони вибігли на берег, а тоді помчали до нас на Бабачий пагорб. Попереду летів Міні-бабак! Він з розгону застрибнув мені в обійми і міцно пригорнувся. Так, під час наших минулорічних пригод ми справді припали один одному до серця.

— Тато! Тото! Туту! — замуркотів Міні.

Він уже віднайшов свого справжнього тата Максі-бабака, але до мене й далі ставився як до свого другого батька.

— Привіт, Міні! — прошепотів я і почував його нашорошений чуб.

— Хропуляки! — заторохтів Міні. — Сплюхотуни! По-
душкани! Дрімотюхи! Всю зиму спати!!!

Ми засміялися. О так, ми справді хропуляки!

— Бубумаха! Нікігугі! — почувся голос позаду.

— Джимбо? — вигукнули ми й обернулися.

Минулого року ми вже якось лишили балакучого бойо-
вого підгузка на височині Валі-Ваку. Але зараз Джимбо
стояв на бабакобані, просто біля Світлофорника.

— А ти як сюди потрапив? — вигукнув я.

— Вітріті-летітті! — озвався Джимбо. — Мініто-тужито!

— Джимбо летів як вітер! — переклав Міні з какалан-
ської. — Він стушівся за Міні!!!

— Стушівся? — перепитала Полі.

— Хі-хі. Не «стушився», а «стужився»!

Ми зареготали.

— То ти вже більше не носиш Джимбо? — уточнив Кімод.

— Джимбо? — перепитав Міні. — Неа! Задку вже не
треба підгузка. Я вміти какати по команді!

Але, товариство, про що я, власне, хотів розповісти?

Згадав! Старий Вождь У-Штани-Наклади!

Про наші пригоди! Адже без пригод життя нудне, як
собача пісня, чи не так?

То з чого ж вона почалася, наша нова пригода?

З гуркоту! З нестерпно гучного гуркоту.

Гуп-гугуп!

